

504

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 18 listopada 1950 r.

w sprawie zmiany ordynacji telefonicznej.

Na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 27 października 1934 r. — Ordynacja telefoniczna — (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 106, poz. 944, z 1939 r. Nr 89, poz. 575, z 1949 r. Nr 53, poz. 410) wprowadza się zmiany następujące:

- 1) w § 3 ust. 2 powołany w nawiasie „§ 38“ zastępuje się „§ 40“;
- 2) § 3 otrzymuje nowy ust. (7) w brzmieniu:
„(7) Podpisanie umowy abonamentowej na telefon, zaliczony do III kategorii, zobowiązuje abonenta:
 - 1) do zezwalania osobom trzecim używania telefonu dla przeprowadzania rozmów telefonicznych (miejscowych, okręgowych i międzymiastowych) i dla telefonicznego nadawania telegramów,
 - 2) do zezwolenia państwowemu przedsiębiorstwu „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ umieszczania na zewnątrz i wewnątrz lokalu, w którym czynny jest telefon, odpowiednich informacji dla publiczności.

Umowa abonamentowa będzie upoważniała abonenta do pobierania od korzystających z telefonu dodatkowych opłat telefonicznych, ustalonych w taryfie telefonicznej.“;

3) § 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opłata abonamentowa zależna jest od grupy i strefy sieci miejscowej (§ 34), od zespołu urządzeń stacji abonamentowej i od kategorii abonamentu (§ 40).“;

4) § 40 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustala się trzy kategorie abonamentu telefonicznego na sieciach telefonicznych z taryfą ryczałtową i licznikową, a mianowicie:

- 1) do I-szej kategorii zalicza się telefony, założone w mieszkaniach prywatnych w miejscach dostępnych wyłącznie abonentowi i jego domownikom;
- 2) do II-ej kategorii zalicza się telefony, założone w lokalach biurowych, handlowych, przemysłowych itp., lecz w miejscach niedostępnych dla publiczności;
- 3) do III-ej kategorii zalicza się telefony, założone w lokalach publicznych lub miejscach dostępnych dla publiczności.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczty i Telegrafów: W. Szymanowski

505

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 grudnia 1950 r.

w sprawie ulg w podatku gruntowym za rok 1950 dla zapewnienia rozwoju gospodarki hodowlanej w rolnictwie.

Na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 250) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Gospodarstwom rolnym indywidualnym i spółdzielczym, dostarczającym trzodę chlewną do punk-

tów skupu uspołecznionej sieci handlowej (państwowych lub spółdzielczych) lub do innych upoważnionych do skupu przedsiębiorstw, w ramach kontraktacji, przysługują na rok podatkowy 1950 ulgi w podatku gruntowym w wymiarze następującym:

Gospodarstwa rolne o podstawie opodatkowania ustalonej dla celów wymiaru podatku gruntowego, stanowiącej równowartość w nowym pieniądzu złotych	Uprawniające do ulg podatkowych normy dostaw trzody chlewniej na gospodarstwo:		Wysokość ulg w podatku gruntowym za rok podatkowy 1950	
	trzody bekonowej o najwyższej wadze 1 szt. 95 kg	lub trzody mięsno-słoninowej o najniższej wadze 1 szt. 110 kg	przy dostawach w okresie od 15 czerwca do 15 września 1950 r. włącznie	przy dostawach w pozostałych okresach roku 1950
	s z t u k		z ł o t y c h	
do 2.400	1	1	24	18
ponad 2.400 do 6.000	2	2	36	27
„ 6.000 do 10.800	3	3	48	36
„ 10.800 do 13.800	5	5	72	54
powyżej 13.800	6	6	84	63

2. W przypadku dostarczenia w części trzody chlewnej w okresie od 15 czerwca do 15 września 1950 r., a w części w pozostałych okresach roku, ulgę, określoną w ust. 1, przyznaje się proporcjonalnie do ilości sztuk dostarczonych w każdym z tych okresów; ulgę przyznaje się jednak po wykonaniu całej normy dostaw trzody chlewnej przypadającej na gospodarstwo.

3. Ulga, określona w ust. 1, nie może być przyznana w przypadku nieuzasadnionego niedotrzymania terminu dostawy, określonego w umowie (kontrakcie).

§ 2. Przy obliczaniu ulg w podatku gruntowym (§ 1) dostarczenie do punktu skupu każdych 45 kg łącznej wagi prosiąt, ważących co najmniej po 12 kg, przyjmuje się za dostarczenie jednej sztuki trzody bekonowej.

§ 3. 1. Posiadanie w gospodarstwie rolnym w okresie przynajmniej 3 miesięcy roku podatkowego 1950 uznanego knura lub maciory, wpisanych do księgi zarodowej trzody chlewnej, uprawnia do otrzymania od każdej sztuki ulgi w podatku gruntowym w wysokości 60 zł.

2. Ulga, o której mowa w ust. 1, może być przyznana w danym roku podatkowym tylko raz jeden, chociażby uznany knur lub maciora wpisane do księgi zarodowej trzody chlewnej przeszły do rąk innego posiadacza.

§ 4. Niezależnie od ulg, przewidzianych w §§ 1, 2 i 3, przyznawane będą premie w formie dodatkowej

obniżki podatku gruntowego po 15 zł od każdej posiadanej sztuki przychówku bydła rogatego w wieku co najmniej 6 miesięcy, urodzonej w czwartym kwartale roku 1949 lub w roku 1950.

§ 5. Dla gospodarstw rolnych o przychodowości do 2.400 zł w stosunku rocznym wysokość ulg (§§ 1, 2 i 3) łącznie z premią (§ 4) nie może przekraczać 50% wymiaru podatku gruntowego bez innych ulg przewidzianych w art. 11 i 12 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym, dla pozostałych zaś gospodarstw — 25%.

§ 6. 1. Do przyznawania ulg (§§ 1, 2 i 3) oraz premii (§ 4) powołane są władze wymiarowe podatku gruntowego.

2. Przy ustalaniu ulg (§§ 1, 2 i 3) uwzględniane będą dostawy dokonane w okresie roku podatkowego 1950, a co do przychówku bydła rogatego (§ 4) brany będzie pod uwagę stan posiadania w dniu 1 grudnia 1950 r.

3. W przypadku, gdy przyznanie ulgi lub premii nastąpiło po zapłaceniu podatku gruntowego, kwota z tego tytułu zostanie zaliczona jako nadpłata na poczet podatku za rok 1951.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

Minister Finansów: w z. E. Droźniak

506

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 listopada 1950 r.

o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 6 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 451) ogłaszam w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 174, z 1948 r. Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413 oraz z 1950 r. Nr 49, poz. 451) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem nowej, ciągłej numeracji działów, rozdziałów, artykułów i ustępów.

Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym nie obejmuje przepisów art. 2, 3, 4, 5 i 8 powołanego na wstępie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym, które stanowią:

„Art. 2. Zgłoszenia, o których mowa w art. 23¹ dekretu o postępowaniu podatkowym, powinny nastąpić po raz pierwszy w terminie dwutygodniowym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 3. Do ksiąg uproszczonych prowadzonych na podstawie szczególnych przepisów stosować należy te przepisy, które stosuje się do ksiąg podatkowych.

Art. 4. 1. Powołane na podstawie przepisów dotychczasowych obywatelskie komisje podatkowe działają nadal na podstawie tych przepisów do czasu wy-

daniania zarządzenia Ministra Finansów przewidzianego w art. 155² ust. 3.

2. Komisje odwoławcze powołane na podstawie dotychczasowych przepisów działają nadal do czasu podjęcia czynności przez komisje odwoławcze przewidziane w art. 4 dekretu o postępowaniu podatkowym, lecz nie dłużej niż do dnia 31 marca 1951 r.

Art. 5. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą:

- 1) dekret z dnia 14 kwietnia 1948 r. o sposobie udowodnienia przez podatników przychodów gotówkowych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 141),
- 2) art. 22—29 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413),
- 3) art. 14 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210) oraz przepisy tej ustawy w części dotyczącej obywatelskich komisji podatkowych.

2. W prawie karnym skarbowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140, z 1948 r. Nr 18, poz. 123, z 1949 r. Nr 32, poz. 238 i z 1950 r. Nr 12, poz. 116) w przepisach art. 134 § 1 i art. 135 § 1 po wyrazie „płatnikiem“ skreśla się przecinek i dodaje się wyrazy: „lub inkasentem“.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów dekretu z dnia 16 maja 1946 r.